

เวลานี้ จงทำให้ตนเองหลุดพ้น กลายเป็นนายผู้ประทานการหลุดพ้น และเป็นเครื่องมือในการให้การหลุดพ้นแก่ทุกคน

วันนี้ บัฟตาตา มหาสมุทรแห่งความรัก กำลังมองดูลูกๆ ที่รักในทุกหนแห่ง ท่านพอใจที่ได้เห็นลูกสองประเภท ประเภทแรกคือลูกที่หลอมรวมอยู่ในความรัก "เลิฟลิน" และอีกประเภทหนึ่งคือลูกๆ ที่น่ารัก คลื่นแห่งความรักของลูกทั้งสองประเภทได้ไปถึงพ่อก่อนเวลาอมฤต ในหัวใจของลูกทุกคน เพลง "บาบาของฉัน" กำลังบรรเลงขึ้นโดยอัตโนมัติ เพลงเดียวกันนี้กำลังบรรเลงอยู่ในหัวใจของบัฟตาตา: "ลูกๆ ของฉัน ลูกผู้เป็นที่รักของฉัน ลูกผู้เป็นมงกุฎบนศีรษะของบัฟตาตา"

วันนี้ เนื่องจากเป็นวันแห่งความทรงจำระลึกถึง จึงเกิดคลื่นแห่งความรักที่ยิ่งใหญ่ขึ้นในจิตใจของทุกคน พวงมาลัยไข่มุกแห่งความรักของลูกๆ มากมายถูกนำมาสวมรอบคอของบัฟตาตา พ่อก็สวมพวงมาลัยแห่งอ้อมแขนอันเปี่ยมด้วยความรักของท่านรอบๆ ลูกของท่านเช่นกัน ลูกทุกคนได้หลอมรวมในอ้อมแขนที่ไม่มีขีดจำกัดของบัฟตาตาที่ไม่มีขีดจำกัด วันนี้ ทุกคนได้มาถึงที่นี่ในเครื่องบินแห่งความรัก และลูกๆ จากแดนไกลเช่นกัน ก็ได้มาถึงที่นี่ในรูปที่ละเอียดอ่อน ในรูปดุจดาวดา นางฟ้า ด้วยเครื่องบินแห่งจิตใจของพวกเขา วันนี้บัฟตาตากำลังให้การระลึกถึงสำหรับวันแห่งความทรงจำระลึกถึงและวันแห่งพลังแก่ลูกๆ ทุกคนหลายล้านเท่า วันนี้เตือนลูกถึงความตระหนักรู้ (ความจำ) มากมายหลายรูปแบบ และแต่ละความตระหนักรู้จะทำให้ลูกมีพลังในหนึ่งวินาที รายการของความจำเหล่านั้นจะเข้ามาในความตระหนักรู้ของลูกในหนึ่งวินาทีใช่หรือไม่? ทันทีที่ความตระหนักรู้นั้นปรากฏขึ้นต่อหน้าลูก ลูกจะมีความซาบซึ้งของการมีพลัง ลูกจำรูปแรกของความตระหนักรู้ได้ไหม? เมื่อลูกได้มาเป็นของพ่อ ท่านเตือนความจำลูกถึงความตระหนักรู้อะไร? ว่าลูกเป็นดวงวิญญาณผู้มีโชคในวงจรก่อนหน้านี้ ลูกจำได้ไหมว่าการเปลี่ยนแปลงใดเกิดขึ้นกับความตระหนักรู้รูปแบบแรกนี้? ด้วยการมีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณลูกก็กลับมาซาบซึ้งในความรักของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ เพราะเหตุใดลูกถึงซาบซึ้ง? คำพูดแรกของความรักที่ปรากฏออกมาจากหัวใจของลูกคืออะไร? "บาบาที่แสนหวานของฉัน" แล้วความซาบซึ้งที่ลูกมีเมื่อคำพูดที่มีคุณค่าดุจดวงคำเหล่านี้ปรากฏขึ้นมาคืออะไร? ด้วยการพูด ด้วยความรู้ และด้วยการยอมรับ "บาบาของฉัน" การได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมดก็กลายเป็นการบรรลุผลของลูก ลูกมีประสบการณ์นี้ใช่หรือไม่? การกล่าวว่า "บาบาของฉัน" ทำให้การบรรลุผลมากมายกลายเป็นของลูก ที่ใดมีการบรรลุผล ลูกไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามในการจดจำระลึกถึง แต่ที่นั่นมีการจดจำระลึกถึงโดยอัตโนมัติและอย่างง่ายดาย เพราะการบรรลุผลนั้นเป็นของลูก สมบัติที่มีค่าของพ่อก็กลายเป็นสมบัติที่มีค่าของลูก ที่ใดที่ลูกมีสำนึกของ "ของฉัน" ลูกไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามในการจดจำระลึกถึง ที่นั่นมีการจดจำระลึกถึงโดยธรรมชาติ สิ่งที่เป็น "ของฉัน" นั้นยากที่จะลืม ไม่ใช่ยากที่จะจดจำ ลูกสัมผัสได้ว่าร่างกายของลูกเป็นของลูก ดังนั้นลูกสามารถลืมร่างกายนั้นได้หรือไม่? ลูกต้องใช้ความพยายามที่จะลืมมัน เพราะเหตุใด? เพราะมันคือ "ของฉัน" ดังนั้น ที่ใดมีจิตสำนึกของ "ของฉัน" การจดจำระลึกถึงก็จะง่ายดาย ดังนั้น ความตระหนักรู้ของลูกจึงทำให้ลูกกลายเป็นดวงวิญญาณที่ทรงพลัง วลีเดียวที่ว่า "บาบาของฉัน" ทำให้เกิดสิ่งนี้ ลูกทำให้ผู้ประทานโชค ผู้ประทานสมบัติที่มีค่าที่ไม่มีขีดจำกัดเป็นของลูก ลูกคือลูกที่ทาสีมหัศจรรย์เช่นนี้ใช่หรือไม่? ลูกประกาศสิทธิ์ในการได้รับการหล่อเลี้ยงจากพระเจ้า การหล่อเลี้ยงโดยตรงจากพระเจ้านี้ได้รับเพียงครั้งเดียวในทั้งวงจร ลูกได้รับการหล่อเลี้ยงจากดวงวิญญาณทั้งหลายและดวงวิญญาณเทพตลอดเวลา แต่การหล่อเลี้ยงจากพระเจ้าได้รับเพียงในชาติเกิดเดี่ยวนี้นี้เท่านั้น

ดังนั้น ในวันแห่งความทรงจำระลึกถึงและวันแห่งพลังนี้ ลูกจึงจดจำระลึกถึงความซาบซึ้งและความสุขของการหล่อเลี้ยงของพระเจ้าได้อย่างง่ายดายใช่หรือไม่? นั่นเป็นเพราะบรรยากาศในวันนี้เป็นบรรยากาศของการจดจำระลึกถึงที่ง่ายดาย ดังนั้น ในวันนี้ ลูกอยู่อย่างเป็นโยคีที่ง่ายดาย หรือลูกต้องต่อสู้รบราเพื่อให้มีการจดจำระลึกถึงในวันนี้ด้วย? วันนี้กล่าวได้ว่าเป็นวันแห่งความรักใช่หรือไม่? ดังนั้นความรักทำให้ลูกไม่ต้องพยายามอีกต่อไป ความรักทำให้ทุกอย่างง่ายดาย ดังนั้นในวันนี้ ลูกอยู่อย่างเป็นโยคีที่ง่ายดายเป็นพิเศษ หรือมีความยากลำบากใดๆ บ้างไหม? ผู้ที่เผชิญความยากลำบากในวันนี้ ยกมือขึ้น! ไม่มีใครยากลำบากใดๆ เลยหรือไม่? ลูกทุกคนอยู่อย่างเป็นโยคีที่ง่ายดายหรือไม่? อ้อชะ ผู้ที่อยู่อย่างเป็นโยคีที่ง่ายดาย ยกมือขึ้น! (ทุกคนยกมือ) อ้อชะ ลูกอยู่อย่างเป็นโยคีที่ง่ายดายหรือไม่? วันนี้ลูกได้กล่าวคำอำลากับมายาแล้ว วันนี้มายาไม่ได้มาหรือ? ลูกได้กล่าวคำอำลากับมายาสำหรับวันนี้แล้วหรือยัง? โอเค ลูกได้กล่าวคำอำลามายาสำหรับวันนี้แล้ว ขอแสดงความยินดี หากลูกอยู่อย่างหลอมรวมในการจดจำระลึกถึงในทำนองเดียวกัน ลูกก็จะได้กล่าวคำอำลาต่อ

มาหาไปตลอดกาล เพราะ 70 ปีกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว ดังนั้น บัพาดาจึงปรารถนาที่จะเฉลิมฉลองปีนี้ให้เป็นปีพิเศษ ปีแห่งการมีความรักต่อทุกคน ปีที่เป็นอิสระจากความเพียรพยายาม และปีที่เป็นอิสระจากปัญหา ลูกทุกคนชอบสิ่งนี้หรือไม่? ลูกชอบไหม? ลูกจะเฉลิมฉลองปีนี้อย่างเป็นปีแห่งการหลุดพ้นไหม? ลูกต้องการไปยังดินแดนแห่งการหลุดพ้น ดังนั้นลูกจึงต้องทำให้ดวงวิญญาณที่ไร้ความสงบมากมายที่กำลังประสบกับความทุกข์ได้รับการหลุดพ้นโดยการกลายเป็นมิตรร่วมทางของพ่อผู้ประทานการหลุดพ้น เพียงเมื่อลูกซึ่งเป็นนายผู้ประทานการหลุดพ้นทำให้ตนเองเป็นอิสระแล้วเท่านั้น ลูกจึงจะสามารถเฉลิมฉลองปีแห่งการหลุดพ้นได้ ลูกดวงวิญญาณบราห์มินทั้งหลาย ตัวลูกเองต้องกลับมาเป็นอิสระและเป็นเครื่องมือในการให้การหลุดพ้นแก่คนอื่นๆมากมาย ภาษาประเภทหนึ่งที่ลูกมดลูกไว้ แทนที่จะทำให้ลูกเป็นอิสระ กลับทำให้ลูกต้องขึ้นอยู่กับปัญหา คือ "มันไม่ใช่อย่างนี้ มันเป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่อย่างนั้น มันเป็นอย่างนี้" เมื่อปัญหาเกิดขึ้นมา ลูกก็พูดว่า "บาบา มันไม่ใช่อย่างนี้ มันเป็นอย่างนั้น ไม่เช่นนั้นมันคงไม่เป็นอย่างนั้นหรอก" เหล่านั้นคือเกมของการหาข้ออ้างข้อแก้ตัว

บัพาดาได้เห็นแฟ้ม(ไฟล์)ของทุกคนแล้ว แล้วท่านเห็นอะไรในแฟ้มเหล่านั้น? สำหรับส่วนใหญ่ แฟ้มนั้นเต็มไปด้วยกระดาษที่เขียนคำสัญญาไว้ ในช่วงเวลาที่ทำสัญญา ลูกทำสัญญาด้วยหัวใจของลูก ลูกแม้กระทั่งคิดเกี่ยวกับสิ่งนั้น แต่จนถึงตอนนี้ เห็นได้ว่าแฟ้มนั้นยังคงใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และยังไม่เป็นที่สิ้นสุด สำหรับคำสัญญาที่มันคง มีคำกล่าวไว้ว่า: แม้ว่าจะต้องตาย ก็ต้องไม่ผิดคำสัญญา ดังนั้น วันนี้ บัพาดาได้เห็นแฟ้มของทุกคนแล้ว ลูกทุกคนได้ให้คำสัญญาที่ดีไว้มากมาย ลูกได้ให้คำสัญญาไว้ในจิตใจและเขียนลงไปด้วยเช่นกัน แล้วปีนี้ลูกจะอย่างไร? ลูกจะเพิ่มแฟ้ม หรือลูกจะทำให้คำสัญญานั้นเป็นที่สิ้นสุด ลูกจะอย่างไร ผู้ที่นั่งแถวหน้า พันดาواس พุดชิ! ผู้เป็นครู พุดชิ! ปีนี้ลูกจะทำให้แฟ้มที่อยู่กับบัพาดาซึ่งใหญ่ขึ้นนั้นเป็นที่สิ้นสุดหรือไม่? หรือลูกจะเพิ่มกระดาษอื่นๆอีกในปีด้วย? ลูกจะอย่างไร? พุดชิ พันดาواس ลูกจะทำให้มันเป็นที่สุดไหม? ผู้ที่รู้สึกว่าจะจะต้องก้มหัวลง ถ้าลูกต้องเปลี่ยนแปลง แม้ว่าลูกจะต้องอดทนหรือรับฟังสิ่งอื่นๆ ที่ลูกก็ต้องเปลี่ยนแปลง ยกมือขึ้น! ดูลิ บันทิกภาพของทุกคนลงบนทีวี! ถ่ายรูปทุกคน มีทีวี (กล้อง) 2, 3, 4 เครื่อง ถ่ายรูปจากทุกด้าน! เก็บบันทึกลงไว้! ถ่ายภาพเหล่านี้ไว้แล้วมอบให้กับพ่อ! คนที่รืออยู่ไหน? บัพาดาก็ควรได้ประโยชน์จากแฟ้มเช่นกัน ขอแสดงความยินดี! ขอแสดงความยินดี! ลูกสามารถปรบมือให้ตัวเองได้

ดูลิ ด้านหนึ่งมีวิทยาศาสตร์ อีกด้านหนึ่งมีการคอร์รัปชั่น อีกด้านหนึ่งมีบาป และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็ยังคงเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ในแบบของตัวเอง มีแผนการใหม่ๆมากมายที่ลูกทำขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ลูกคือลูกของผู้สร้างโลก ดังนั้นในปีนี้ จงนำความใหม่นี้มาใช้เพื่อให้คำสัญญาของลูกมันคง เพราะทุกคนต้องการให้การเปิดเผยเกิดขึ้น มีค่าใช้จ่ายมากมายที่เกิดขึ้น มีโปรแกรมใหญ่ๆมากมายจัดขึ้นในหลายๆแห่ง แต่ละวังของกลุ่มวิชาชีพก็ทำงานได้ดีมาก แต่เวลานี้ในปีนี้ จงเพิ่มสิ่งนี้เข้าไปด้วย: ไม่ว่าลูกจะทำงานรับใช้อะไรก็ตาม ตัวอย่างเช่น ลูกอาจจะทำงานรับใช้ด้วยคำพูด ดังนั้นอย่าให้เป็นเพียงแค่การรับใช้ด้วยปากของลูกเท่านั้น แต่ให้มีการรับใช้ด้วยความคิด คำพูด และการกระทำของลูกที่เต็มไปด้วยความรักและความร่วมมือด้วย ให้การรับใช้ทั้งสามประเภทเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ไม่ควรแยกกัน จะเห็นได้ว่าการรับใช้ประเภทหนึ่ง ไม่มีผลลัพธ์ที่บัพาดาปรารถนาจะเห็น ลูกก็ต้องการให้การเปิดเผยเกิดขึ้นเช่นกัน และจนถึงตอนนี้ ผลลัพธ์นี้ก็ถือว่าดี เป็นผลลัพธ์ที่ดีมากเมื่อเทียบกับครั้งก่อน ทุกคนที่มาร่วมงานต่างพากันพูดว่า "นี่เป็นสิ่งที่ดี นี่เป็นสิ่งที่ดี มันดีมาก" อย่างไรก็ตาม การที่จะเป็นสิ่งที่ดีนั้นหมายถึงการที่การเปิดเผยจะเกิดขึ้น ดังนั้น เวลานี้ให้เพิ่มสิ่งนี้เข้าไปด้วยว่า ในเวลาเดียวกัน ลูกต้องมีความรักและให้ความร่วมมือด้วยความคิด คำพูด และการกระทำของลูกด้วย จงมอบสิ่งนี้ให้กับมิตรร่วมทางทุกคน ไม่ว่าจะเป็นมิตรร่วมทางที่เป็นบราห์มินหรือเป็นบุคคลภายนอกซึ่งเป็นเครื่องมือในการทำงานรับใช้ การให้ความรักและความร่วมมือหมายถึงการประกาศสิทธิในอันดับหนึ่งในงานรับใช้ที่กระทำผ่านการกระทำ อย่าพูดภาษาว่า "สิ่งนี้เกิดขึ้นเช่นนั้น และนี่คือเหตุผลที่ฉันต้องทำเช่นนั้น" แทนที่จะให้ความรัก บางครั้งลูกก็มีสิ่งอื่นที่จะพูด และบาบาไม่ได้ใช้คำเหล่านั้น "ฉันต้องทำสิ่งนี้ ฉันต้องพูดสิ่งนี้ ฉันต้องพิจารณาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด" อย่าให้เป็นเช่นนั้น เป็นเวลาหลายปีแล้วที่เห็นว่าบัพาดาได้ปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้น มันจะยังคงเป็นเช่นนั้นต่อไปอีกนานแค่ไหน? "ไม่ใช่อย่างนี้ แต่เป็นอย่างนั้น"? ในการสนทนาจากใจถึงใจกับบัพาดา ส่วนใหญ่มักพูดว่า "บาบา เมื่อไรท่านจะเปิดมานะเสียที? จะเป็นเช่นนั้นต่อไปอีกนานแค่ไหน?" บัพาดาลากลูกว่า: ภาษาเก่าๆ วิถีเก่าๆ ของความไม่ระมัดระวังและความขมขื่นนี้จะยังคงอยู่ต่อไปอีกนานแค่ไหน? บัพาดาก็มีคำถามเช่นกันว่า อีกนานแค่ไหน? หากลูกตอบมา บัพาดาก็จะตอบว่าการทำลายล้างจะเกิดขึ้นเมื่อใดเช่นกัน บัพาดาสามารถเปิดมานะของการทำลายล้างได้แม้ในขณะนี้ วินาทีนี้ แต่ก่อนอื่น ผู้ที่จะปกครองที่นั่นควรจะพร้อม ดังนั้น เมื่อลูกเตรียมการในเวลานี้แล้วเท่านั้นลูกจึงจะทำให้ความสมบูรณ์ใกล้เข้ามา ในแง่ของความอ่อนแอใดๆ อย่าหาข้ออ้างหรือให้เหตุผลใดๆ จงหาทางแก้ไข ลูกพูดว่า "เพราะเหตุนี้..." บัพาดาเฝ้าดูเกมของ

ลูกๆตลอดทั้งวัน ท่านมีความรักต่อลูกๆ ดังนั้นท่านจึงเฝ้าดูเกมช้าแล้วช้าเล่าอยู่เรื่อยๆ ที่วีของบัปเตดานั้นใหญ่มาก สามารถมองเห็นโลกได้ในเวลาเดียวกัน สามารถมองเห็นลูกๆจากทุกหนแห่งได้ ไม่ว่าจะเป็นอเมริกาหรืออูร์เกาน์ ทุกสิ่งก็มองเห็นได้ ดังนั้นบัปเตดาจึงเห็นเกมมากมาย ภาษาของ 'การผัดวันประกันพรุ่งหรือเลื่อนออกไป' นั้นดีมาก "มีเหตุผลนี้, บาบ่า; ไม่ใช่ความผิดของฉัน คนนั้นทำอย่างนั้น..." โอเค คนนั้นทำอย่างนั้น แต่ลูกหาทางแก้ไขสิ่งนั้นได้ไหม? ลูกปล่อยให้ข้ออ้างนั้นยังคงเป็นข้ออ้าง หรือลูกเปลี่ยนข้ออ้างนั้นให้กลายเป็นวิธีแก้ปัญหาก็ได้? ทุกคนถามว่า "بابا ความหวังของท่านคืออะไร?" ดังนั้น บัปเตดาจึงบอกลูกถึงความหวังของท่าน: บัปเตดามีความหวังเพียงอย่างเดียวคือ: วิธีแก้ปัญหาคควรจะมองเห็นได้ชัด และเหตุผลและข้ออ้างควรจะจบสิ้นลง ให้ปัญหาจบสิ้นลงและสิ่งต่างๆได้รับการแก้ไขต่อไปเรื่อยๆ สิ่งนี้เป็นไปได้ไหม? ผู้ที่อยู่ในแถวแรก เป็นไปได้ไหม? อย่างน้อยก็พยักหน้า ผู้ที่นั่งข้างหลัง เป็นไปได้ไหม? (ทุกคนยกมือขึ้น) อ้อใช่ ดังนั้นหากบัปเตดาเปิดทีวีของท่านพรุ่งนี้... ท่านจะดูทีวีอย่างแน่นอนใช่ไหม? ดังนั้นหากบัปเตดาดูทีวีพรุ่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นในต่างประเทศหรือในอินเดีย ไม่ว่าจะเป็นหมู่บ้านเล็กๆหรือรัฐใหญ่ ก็จะไม่มีความผิดหรือข้ออ้างใดๆให้เห็นที่ไหนเลยใช่ไหม? ลูกแน่ใจหรือไม่? ลูกไม่ได้พูดว่า "ใช่แน่ใจ" สำหรับสิ่งนี้ จะมีเหตุผลหรือข้ออ้างใดๆหรือไม่? ยกมือขึ้น! ลูกยกมือได้ดีมาก บัปเตดารู้สึกพอใจ เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ทำให้ลูกยกมือขึ้น ลูกรู้วิธีทำให้بابาพอใจ บัปเตดาเห็นและคิดว่า หนึ่งในกำมือจากหลายล้าน และจำนวนน้อยนิดจากหนึ่งกำมือนั้นได้กลายมาเป็นเครื่องมือ แล้วใครเล่านอกจากลูกๆที่จะทำอะไรบางอย่าง? ลูกคือคนที่ต้องทำสิ่งนี้ บัปเตดามีความหวังในตัวลูกๆ คนอื่นๆที่จะมาก็จะโอเคเมื่อได้เห็นสภาพของลูก พวกเขาไม่ต้องพยายามเลย ลูกกลายเป็นสิ่งนี้เพราะลูกทุกคนได้สัญญาากับพ่อไว้ตั้งแต่ช่วงเวลาที่ลูกถือกำเนิดมาว่า ลูกจะอยู่ด้วยกัน จะกลายเป็นมิตรร่วมทางและกลับบ้านด้วยกัน และไปสู่อาณาจักรกับพ่อบราห์มา ลูกสัญญาสิ่งนี้ไว้ใช่ไหม? ในเมื่อลูกจะอยู่ด้วยกันและกลับไปด้วยกัน ลูกก็เป็นมิตรร่วมทางในงานรับใช้ด้วยกันใช่ไหม?

แล้วตอนนี้ลูกจะอย่างไรต่อไป? ลูกยกมือขึ้นได้ดีมาก บัปเตดารู้สึกพอใจ แต่เมื่อใดก็ตามที่มีเหตุการณ์ใดๆเกิดขึ้น จงจำวันนี้ วันที่นี้ และเวลานี้ และสิ่งที่ลูกยกมือขึ้น ลูกจะได้รับความช่วยเหลือ ลูกต้องกลายเป็นสิ่งนี้ เวลานี้ จงเป็นสิ่งนี้โดยเร็ว ลูกคิดว่าลูกเป็นคนเดียวกันจากวงจรที่แล้ว ลูกเป็นคนเดียวกันในวงจรนี้ และลูกต้องกลายเป็นเช่นนั้นในทุกวงจร สิ่งนี้มันคงใช่หรือไม่? หรือว่าลูกจะกลายเป็นสิ่งนี้สองปี แล้วในปีที่สามลูกก็จะจากไป? มันจะไม่เป็นเช่นนั้น จงจำไว้เสมอว่าลูกคือเครื่องมือ ลูกคือคนจำนวนน้อยนิดจากหลายล้าน และเป็นเพียงกำมือเดียวจากคนจำนวนน้อยนิดเหล่านั้น จะมีเพียงไม่กี่คนจากหลายล้านคนที่จะมา แต่ลูกคือคนเพียงกำมือเดียวจากคนจำนวนน้อยนิดเหล่านั้น

ดังนั้น วันนี้จึงเป็นวันแห่งความรัก! ไม่มีอะไรยากที่จะทำด้วยความรัก นั่นคือเหตุผลที่บัปเตดาจึงเตือนลูกทุกคนในวันนี้ ชีพبابามีความสุขมากที่ได้เห็นว่าลูกๆของท่านมีความรักต่อบราห์มาبابามากแค่ไหน ในทุกหนแห่ง บาบ่าเห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนเจ็ดวันหรือเจ็ดสิบปี ในวันนี้ ผู้ที่อยู่ที่นี่มาเป็นเวลาเจ็ดสิบปีหรือแม้กระทั่งเจ็ดวันต่างก็หลอมรวมด้วยความรัก พ่อชื่อว่าพอใจอย่างยิ่งที่ได้เห็นความรักที่ลูกๆ มีต่อพ่อบราห์มา

بابาควรจะบอกชาวเพิ่มเติมเกี่ยวกับวันนี้แก่ลูกหรือไม่? ในวันนี้ แม้แต่กลุ่มแอดวานซ์ปาร์ตี้ก็ปรากฏตัวต่อหน้าบัปเตดา แอดวานซ์ปาร์ตี้กำลังระลึกถึงลูกทุกคน: เมื่อไรลูกจะเปิดประตูสู่การหลุดพ้นกับพ่อ? วันนี้ แอดวานซ์ปาร์ตี้ทั้งหมดกำลังบอกบัปเตดาว่า: บอกวันเวลาให้เร! บาบาคควรให้คำตอบอย่างไร? พุดชิ! บาบาคควรให้คำตอบอย่างไร? ใครที่ฉลาดในการให้คำตอบ? บัปเตดาตอบว่า มันจะเกิดขึ้นในไม่ช้า แต่พ่อต้องการความร่วมมือของลูกสำหรับสิ่งนี้ ลูกทุกคนจะกลับบ้านกับพ่อใช่ไหม? ลูกคือผู้ที่กำลังจะกลับบ้านกับพ่อ หรือผู้ที่จะหยุดเป็นระยะๆในขณะที่ลูกไป? ลูกคือผู้ที่จะกลับไปกับพ่อใช่ไหม? ลูกต้องการที่จะกลับบ้านด้วยกันใช่หรือไม่? ในกรณีนั้น ลูกจะต้องกลับมาทักทายใช่หรือไม่? หากลูกต้องการกลับบ้านไปด้วยกัน ลูกจะต้องกลับมาทักทาย คำกล่าวที่ว่า "จับมือกัน ทั้งสองเป็นมิตรร่วมทางกัน" คืออะไร? ดังนั้น 'จับมือกัน' จึงหมายถึงการทักทายกัน ดังนั้น ดาดี พุดชิ จะมีการเตรียมการหรือไม่? ดาดี พุดชิ ดาดีทั้งหลาย ยกมือขึ้น ดาดีทั้งหลาย ยกมือขึ้น ลูกถูกเรียกว่าชีเนียร์ดาดีใช่หรือไม่? ดังนั้น ดาดี ดาดี พุดชิ ลูกมีวันที่หรือยัง? (ถ้าไม่ใช่ตอนนี้ ก็ไม่มีวันอีกแล้ว) หมายความว่าอย่างไร: "ถ้าไม่ใช่ตอนนี้ ก็ไม่มีวันอีกแล้ว" เวลานี้ลูกพร้อมแล้วใช่ไหม? ลูกให้คำตอบได้ดี สิ่งนี้ต้องเสร็จสมบูรณ์ ลูกแต่ละคน ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ควรพิจารณาว่าตนเองมีความรับผิดชอบอย่างไรเป็นเด็กในเรื่องนี้ แม้แต่ลูกอายุเจ็ดวันก็ยังมีมารับผิดชอบ ลูกจะกลับบ้านด้วยกันใช่ไหม? หากพ่อต้องการไปเพียงลำพัง ท่านสามารถทำเช่นนั้นได้ แต่ท่านจะไม่ไปเพียงลำพัง ลูกต้องไปกับท่าน นี่คือการสัญญาระหว่างพ่อกับลูกๆ ลูกจะทำตามคำสัญญาของลูกใช่ไหม?

بابาได้รับจดหมายแห่งความทรงจำระลึกถึง อีเมล และโทรศัพท์มากมายจากทุกหนแห่ง สิ่งเหล่านี้ได้มาถึงที่นี่ มธบัน

และในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน ความทรงจำระลึกถึงอันเปี่ยมด้วยความรักในจิตใจของบรรดาผู้เป็นแม่ที่อยู่ในปวงพันธะก็มาถึงบรรดาเราเช่นกัน บรรดาเราระลึกถึงลูกๆ ที่รักยิ่งเหล่านั้นอย่างมาก และกำลังให้พรแก่พวกเขาด้วยเช่นกัน

ดังนั้น ถึงลูกๆ ที่รักทั้งหลายในทุกหนแห่ง ทั้งลูกที่น่ารักและ “ลูกที่หลอมรวมในความรัก” ถึงลูกๆ ที่เต็มไปด้วยความรู้และพลังที่สะสมหลายล้านในทุกอย่างก้าวตามศรัทธาของพ่อ ถึงลูกๆ ที่มีความรักและเคารพตนเองอยู่เสมอ และให้ความเคารพผู้อื่นอยู่เสมอ ถึงลูกๆ ผู้มีชัยชนะเช่นนั้นซึ่งทำตามศรัทธาของพ่ออย่างสม่ำเสมอ ถึงลูกๆ โยคีที่ง่ายดายซึ่งวางทุกอย่างก้าวตามรอยเท้าของบรรดาเราเสมอ รัก ระลึกถึง และนมัสตจากบรรดาเรา

พร: ขอให้ลูกพร้อมเสมอ และบนพื้นฐานของการมีเส้นที่ชัดเจน จงสอบผ่านด้วยอันดับหนึ่ง การมีความพร้อมอยู่เสมอเป็นคุณสมบัติพิเศษของชีวิตบราห์มิน เส้นของสติปัญญาของลูกจะต้องชัดเจน ที่เมื่อใดก็ตามที่ลูกได้รับสัญญาณจากพ่อ ลูกก็พร้อมเสมอ ในเวลานั้นไม่ต้องคิดถึงสิ่งใดเลย ทันทีทันใดนั้น ลูกจะถูกถามคำถาม ลูกจะได้รับคำสั่งให้นั่งลงตรงนี้ และลูกจะได้รับคำสั่งให้ไปที่ไหนสักแห่ง ในเวลานั้น ลูกต้องไม่จดจำสถานการณ์หรือญาติพี่น้องใดๆ เพราะนั่นเท่านั้นที่ลูกจะสอบผ่านด้วยเกียรตินิยม อย่างไรก็ตาม ลูกต้องพร้อมเสมอ เพราะมันจะเป็นข้อสอบแบบทันที

คติพจน์: เพื่อที่จะทำให้จิตใจของลูกมีพลัง จงให้การหล่อเลี้ยงของความตระหนักรู้และพลังของพระเจ้าแก่ตัวลูกเอง, ดวงวิญญาณ

*** โอม ขานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: เวลาในจุดไฟแห่งความรักและทำให้โยคะของลูกเป็นภูเขาไฟ

ลูกหลายคนกล่าวว่าเมื่อพวกเขาั่งในการจดจำระลึกถึง แทนที่จะมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ พวกเขากลับคิดถึงงานรับใช้ นี่เป็นสิ่งที่ผิด เพราะในช่วงเวลาสุดท้าย หากแทนที่จะปราศจากร่าง ลูกยังคงคิดถึงงานรับใช้ ลูกก็จะสอบตกในข้อสอบนั้น ในหนึ่งวินาที ในเวลานั้น ลูกต้องจดจำระลึกถึงพ่อและสภาพที่ไม่มีตัวตน ไม่มีกิเลส และไม่มีความหลงทะนงตนของลูกเท่านั้น ไม่มีอะไรอื่นได้อีก การคิดถึงงานรับใช้จะทำให้ลูกเข้าสู่รูปร่างที่มีตัวตนของลูก หากลูกไม่สามารถมีสภาพที่ลูกควรมีเมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการได้ ลูกจะถูกหลอกลวง